

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ВБИЈАЊЕ ШАЛЕ.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се пишу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcelangasse 56.) — Претплата и све ште се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Искушење.

Кад погледим дућане
С трули фабриката,
„Дваест седам крајцара“
Где пише на врати.
Захрћане иглице,
Паучински конци, —
Чисто б' и ја викнуо:
Живио Истоци!

Кад погледам бутике
Спиритове ере,
И у њима смрдљива
Вина и ликере;
По сирћету пливају
Витријолски дронци, —
Чисто б' и ја викнуо:
Живио Истоци!

Кад на житној пијаци
Гледам оне браде,
И фаличне мерице,
Којима се краде,
Ту се таки кидају
Мог стрпења конци, —
Чисто б' и ја викнуо:
Живио Истоци!

Кад се сетим меница
Што их ђаво вез'о,
Што кукавце раздиру
Са двајест пер мезо;
Кад ми дођу још на ум
Лажљиви сведоци, —
Чисто б' и ја викнуо:
Живио Истоци!

Па кад узмем новине,
Безобразлук пусти,
Две три речи прочитам
Па ми већ загусти.
Та то нису новине,
То су маминовци, —
Чисто б' и ја викнуо:
Живио Истоци!

Бамбус.

Шетња по Новом Саду.

CLV.

Реч „еманципација“ преводимо ми Срби са „ослобођење“, и пошто знам, да у Угарској влада „еманципација Чивута“, дакле „ослобођење Чивута“, то сам ја унапред знао, да ће и они Чивути Тиса-Есларски, што су ону хришћанску девојчицу „кошер“ учинили, бити ослобођени. Камо срећа да дочекамо једанпут и „еманципацију Срба“, те онда не би Милетића због „харамике“ осудили на годину дана затвора, а затим због ненапијане здравице на пет година; Стева Поповић не би никад добио предикат Вацки; Корнел не би због оне лирске песме у ајмашкој порти морао ићи на шест месеци на Сомборски Парнас, — него би онда државни тужилац доказивао, да „харамика“ у Угарској није увреда чести; да уређивање „Заставе“ није смртни грех; да неизговорене здравице нису никакав преступ; да рђаве песме не потпадају под криминалан, него само под цивилан суд критичарски и т. д. Али како ћемо се ми Срби еманциповати, кад ми немамо у средини својој тако паметног човека и женијалног јунака и ослободиоца, као што је — Ротшилд, који својом храбром мишицом као Муса Кесеџија меџане дели на берзијанском пољу. Јест, јест, Ротшилд је заиста Кесеџија, јер кесе играју код њега главну улогу. Барем да нам се роди какав нов Краљевић Марко, те да стане ора-

ти цареве друмове (по Турској,) да стане пити уз рамазан вино, да се дигне против Кесеџија, не само против оних са два срца, него и оних, који су без срца, јер су и ови опасни тако исто, као и онај Муса, што је имао два срца, а на сваком му „љуга гуја“ спава.

Него сад се порађа питање, шта би ми Срби ваљало да радимо, пак да и нас у Мађарској еманципирају?

Одговор је врло лак и кад би којег кандидата правника питали на ригорозуму у Будапешти о томе, он би им требао овако да одговори:

Ми треба да се угледамо на Чивуте и да по њиховом примеру:

1. Променемо сва своја презимена у Fekete, Szalay, Somogyi, и т. д.

2. Да вичемо сви: „Elyen a Tisza!“ макар што нас је Деак (т. ј. Чивуте) еманципирао онда, кад је још Тиса министарску столицу „бобом“ звао.

3. Да у својим новинама доказујемо, да су Гледстон, Дизрајели, Бизмарк и т. д. спрам мађарских министара кенеци и мрави и да им они нису достојни ни мамузе на чизмама им олизати.

4. Да пишемо химне и оде оним мађарским жупанима и чиновницима, који су вешти по 100.000 фор. из државне касе украсти и после или побећи у Америку или још даље умаћи, т. ј. убити се из револвера или скочити са петог спрата на калдрму.

5. При бирању посланика ваља сви да гласамо за кандидата, који је био криминално гоњен.

6. Ваља да окупирамо све трговине у најглавнијим улицама Будапештанским и да ударимо наше чивутско-помађарене фирме.

7. Треба да иштемо концесије на грађење железница обећавајући господи министрима лепу јабуку и да ћемо повући пруге не онамо куда захтева општи интерес, него преко министарских добара.

ПОДЛИСТАК.

Добра партија.

„Даклем нећете да ми продате онај ваш лоз, госпођа Лено?“

„Ал како ћу, за бога, господине Летићу; та то ми је спомен од покојног игумана, бог да му душу прости, код кога сам у намастиру 25 год. поштено служила као куварица. Па како би ја то учинила. Чини ми се да би се г. игуману гробу окренуо, да ја то урадим.“

„Даклем баш нећете?“

„Није да нећу, него баш не могу, — верујте ми!“

„Е, па нема силе у царевој земљи, кад нећете, нећете. С богом!“

„Службеница нижајша!“ — рече гђа Лена, а кад се г. Летић већ одмакао био, онда продужи говор сама у себи.

„Кад се добро промислим, можда би и паметније било да тај лоз продам. Ево већ три године како ми тај лоз бава лежи, било је већ шест цијунга, па никад ништа. — А да га продам бар би добила коју форинту. — Промислићу се још. — Не, не, и кад би га продала, не би га дала Летићу, продала би га Алекси Шумару, његово је

8. Српски „језик“ ваља да оставимо у оцак да се суши, српско „име“ у Будимпештански музеум, а српску „свест“ да продамо на пештанском тандлмарку.

9. У српску школу и цркву треба узети мађарске канторе, учитеље и патријаре.

10. Треба сваки Србин, који је слушао и читао што о српској царевини, о српској славној прошлости, о јунацима и родољубима српским, као и о учествовању Срба у разним бојевима за другог и за туђу корист — сваки тај Србин, треба да се напије воде из Лете, т. ј. из реке заборавности, те да све оно заборави, па да од сада живи нов живот као у каквом новом Јерусалиму.

Кад све то урадимо, онда ћемо се моћи надати, да ће се почети мислити и на то, да ли да се еманципација Срба изведе, те да се тако у грађанским правима изједначе са Чивутима.

И онда ћемо се моћи с правом надати, да ће се онда и за нас Србе топло заузимати Етвеш, Сајфери, Фридман и Германи.

Аб.

У Ш Т И П Ц И.

§. Герман је наредио, да се богослови имају држати старог правописа и вели: „ко се с јотом служи, тај у богословији нема места!“ — Па и сам Герман се служи с јотом!

* * *

Д) Ал кад Герман пази тако на правопис, треба да пази и на језик, те да не допушта да г. Ем. пл. Радић онакве почетничке школске задаће пушта у свет, као што је његова она друга посланица!

* * *

□ Г. Герман не да богословима да кажу „тачка“ него „точка.“ А што он тако зазире од тачке?

првенство, — он је још лане искао, а и ономад је напомињао.“

Кућевно спокојство није више било узнемиравано. Све је ишло својим обичним колосеком. Г. Летић похађао је кад и кад гђу Лену, код које је био у квартиру (али наравски имао је собу за себе); гђа Лена је радила, шила, везла, а Летић је рано одлазио од куће, и тек се пред вече враћао.

Летић је био дијурниста; са његовом удом платом тек тек што је хватало крај с крајем. Није дакле чудо, што је једнако уздисао за новцем, за каквим великим новцем, н. пр. за каквим „хауптрефером“, с којим би се могло лепо и комотно живети, па да никада не умочи перо у мастило.

* * *

Једног лепог недељног дана, кад се не иде у канцеларију, шетао се г. Летић по променади са трговачким помоћником Недићем. Он се с њиме радо дружио, а то само за то што је Недић много метао на лутрију и имао је такођер неколико лозова; а он је најволео таке људе, који својој срећи не затварају врата.

Шетајући се тако седеше и на клупу. Ту ће Недић

⊙ „Застава“, „Српство“ и други наши листови туже се, што не могу да дођу до Радићеве брошуре. О сретна уредништва! Камо срећа да и „Стармали“ није отворио рубрику „Бубнуотека“, те можда ни њему неби нико послао ону кукурузовину калуђерску!

† Боже мој, кад свашта има два краја, да ли има и она тачка, којом Герман прети богословима?

↓ Немачке новине говоре о неком *Neubildung des Ministeriums* у Београду. — Ми знамо да доктори зову „Neubildung“-ом и ону несретну болест рака, што све разједа и трује, — па молимо има ли тога у београдском министарству?

* Кажу и то, да у томе министарству има криса. (Па то они ситно дробе!)

⊙ Тиса је некад желео, да се Срби селе у Америку. Сад би нам пак саветовао да у Африку идемо, јер у Америци се људи обогате, а у Африци влада колера.

⇒ Ових дана отишао је г. Герман горе у Будапешту. Ваљда ће да се заузме да наш народни сабор, да се што пре — не сазове.

× Да електрицитет заиста привлачи види се и из тога, што бечка електрична изложба многе привлачи (у Беч.).

△ Тиса је пропао при избору за куратора реформатске цркве. Мој пријатељ М. држи, да ће се сад тражити за председника нашег саборског одбора. (Ко зна зашто је Герман отишао горе!)

из цела извадити лист „Меркур“ и дуго ће њему нешто тражити, али на послетку ће уздахнути и рећи: „Ама баш ни близу!“

Кад је Недић „Меркура“ прочитао, онда га Летић узе у своје руке. Он се није имао чему надати; али ипак је разгледао како изгледају нумере које срећу донесе. Између прочих бележака наиђе и на ову:

Број 1230. Серија 8. Естерхазијевих лозова добио је: 20.000 фр.

кад је то прочитао, скочи као да га је неко врелом водом полио. Само је толико рекао Недићу, да мора ићи брзо у канцеларију јер је заборавио закључати свој стол а тамо има важних аката, па се боји да ко не украде. А то није била истина он је побегао од Недића, да овај не опази његову узрујаност. А шта га је то тако узрујала? Број 1230. серија 8. Естерхазијевих лозова, то је био онај лоз што га је имала гђа Лена, — он је то добро знао, шта више и прибележено је било у његовом *Notizbuch*-у. Чим је зашао на другу стазу, он извади своју књижицу, да се још боље увери. „Нема сумње, — тако је; гђа Лена добиће 20.000 фр!“ Тешко му је било на срцу, кад је помислио колики је то новац и тај красни новац други да добије! .

§. У Новом Саду подигнута је свилара. Док смо имали само „штедионице“ наше госпође ни-су штедиле, него су куповале свилене хаљине; шат се сада ствар окрене, те код свиларе у вароши мож-да баш сад неће наше госпође куповати свилу.

□ У српски сватови знамо да се приказује и даје кравај. То су обично какви колачи, гибанице, торте и т. д. Сад пак читамоу Пештанским новинама, да се и тамо Чивутима приказују неки краваји по улицама. Какви су опет то колачи?

= Један пријатељ срео г. Радића, те ће му рећи: Нешто сте ми ослабили, изгледате ми 15 фунти лакши!

△ Мошорински каплар Гавра, који као што је познато не допушта да се у месту оснује певачко друштво, јер је то вели законом забрањено, даје се бирати на угарски сабор, и тамо ће да изнесе предлог пред високу кућу, да се донесе закон, по ком се певање у Мађарској уопште забрањује.

✱ Чујемо да је г. Анђелић из свога егземплара књиге Француза Емила Пикота „Срби у Угарској“ искинуо страну 329., те је метнуо у златан рам. Кажу да би он волео, кад би и други читаоци ту страну из споменуте књиге искидали.

Аб.

П у с л и ц е.

Кажу да зидари моста код Варадина траже невиново дете да га узидају у ступ, па ће онда све бр-

ишао је брзо, није знао ни сам куда, па онда на једаред уситни кораке, — као муња севну му нека помисао кроз главу.

Госпођа Лена за цело још ништа и не зна о својој големој срећи. Не зна, да богме да не зна, — од куда би знала тако брзо! — Сто му мука, — срећа је у мом комшилuku; сад је треба хватати. . : Хм! хм! — би ли се она хтела удати? — Не знам, нисам никад с њоме о томе говорио. — Па није она баш тако ни стара. Само кад би хтела, ево јој моје руке, — не марим ма се сутра венчали!“

Лице му се разведри од радости, што му је тако сретна, тако практична мисао пала на ум.

Пожури се кући. Ту стане пред огледало; очешља се лепо. Потражи другу машију, па ју пажљиво привеза на врат, па онда очисти капут, очисти и чизме од прашине, потражи какве рукавице (ал није могао да их нађе), и кад се тако младожењски налицкао погледа још једаред у огледало и рече полугласно ону латинску пословицу: *Audaces fortuna juvat*.

Гравитетним корацама дође до врата гђе Лене, своје (ако бог да) сућенице.

Куц, куц!

„Слободно!“

И он уђе унутра.

(Свршиће се)

же и боље ићи. Ми би им радо дали некога да га узидијају, само што тај није дете и није невин.

Уредник Турског Марода треба да иде у школу код нашег јединца Радића, да буде његов ђак. — А знате ли зашто? Ни за што друго, већ само зато, што господин Радић своје ђаке титулира пер б е ђ а р и, н и т к о в и и т. д.

Даклем сада (после шест година) знамо, ко је убио нашег суграђана, пок. Дашу Деру. Само још кад би знали, коме се за љубав обесила Ленка Книћанка и удавила Илка Марковићка, онда би тако могли ићи у Београд, да се мало са ондашњом браћом провеселимо.

Даклем о с т р в о Исихија пропало. А у Београду има неке госпoде, која су се такођер јако о с т р в и л а, — па још никако да пропадну.

Чујемо да ће од нове године у Карловци излазити нов лист; издаваће га питомци карловачког благодјејанија, а наслов листу биће Ј е д - н а - к о с т.

Писличарска посла.

У (званичким) „Српским Новинама“ београдским читамо у сваком броју од прилике оваке полицијске вести.

— Ноћас је притворен Андрија Васић, јер је био мало весео.

— Јуче се свадила два бозације, и један је другом казо да је магарац. Полиција је то лепо утишала.

— Јуче је стрвинар ухватио три псета без гoсе.

— На пијаци код зеленог венца нашла се једна папуча. Ко је изгубио нека се пријави.

— У Дорћолу нашао се један кључ од сата ко је изгубио нека се јави полицији.

— На Сава Мали нађено је једно дугме од капута и предато је полицији на сахрану.

Нашло се, — нашло се, то је лепо кад се и такве ствари налазе. Само ми је онда чудно, што не може да се нађе и секциони протокол Ленке Книћанке, а то је тек мало крупнија ствар.

На игранци.

О н: Јесте ли читали, госпођице, књиге од Ђуре Јакшића и Бранка Радичевића?

О н а: Нисам. Ја читам само књиге од нашег комшије.

Ко носи колеру у Нови Сад?

Ономад су нашли за нужно, да отворе „шлајс“ код новосадске баре, у књижевству назване Лимана, те вода одјури у Дунав, а оста грдно блато, које се сад суши на сунцу, те развија тако смрад, да и сама госпoда из санитетског одбора морају да запушавају своје флегматичне носове.

Но и то није све.

Да би онај смрад што брже и сигурније доспео и у средину вароши, то се она троја кола, што воливају наше улице, не пуне водом на чистом Дунаву, него на истој тој смрдљивој бари, на Лиману, јер је по секунда ближа него Дунав, те кад се улице том водом, што се међу оним горехваљеним блатом налази, полију, а оно нам улице миришу онако исто, као у Египту река Нил, око које данас влада најјача колера.

Videant consules, да неби република нашега здравља претрпела какву штету.

Аб.

Глиша и Миша.

Глиша. Цео свет се чуди, како је то да су Чивути Тиса-Есларски ослобођени.

Миша. Мени то није ни мало чудо.

Глиша. А за што ти није чудо, кад су они . . .

Миша. Ти знаш да судови у Мађарској имају сада двомесечни одмор; правосуђе у Мађарској дакле спава, е па онда није чудо, кад се такво шта догоди.

Карактеристично.

Састала се два непозната човека у Н Саду на пијаци. Случајно оба двојица имали су посла у Сентомашу. Договоре се дакле па заједно најме кола, која ће их одвести куд су наумили.

Био је топал дан. Кад су били на по пута рећи ће.

А. Уф, ала сам жедан.

Б. Па то се зна. Ко није жедан, тај нека и не иде у Сентомаш.

Још један карактеристикон.

Кад су погађали кочијаша да их вози у Сентомаш, рекли су му да се морају сутра у вече натраг вратити, — дакле шта иште за подвоз?

Кочијаш. Платићете ми 5 фр. до сутра у вече. А за чекање три форинта на дан, — дакле за три дана 9 фр.

Путници. Какво те чекање напало? Зар не чујеш да се морамо сутра у вече вратити.

Кочијаш. Знаш, знам, — али то је већ код нас обичај. Кад год кога возим у Сентомаш, ми се погодимо и за чекање, и то за три дана.

Ђира. Кажи ти мени, шта би радио Абердар, кад би дошао у какво место, где неби нашао zgodnog најамника, да пасује у онај Ливре, који он собом увек на путу носи.

Спира. Шта би радио? Обукао би се сам у те аљине. Јер министар-резиденат може фалити, само ливрејисан слуга не сме фалити.

Ђира. Даклем сад је у Бечу електрична изложба. Ту ће бити разни чудновати машина. Н. пр. са ротунде блистаће така светлост, да ће се у целом Бечу видети као у по дана.

Спира. А хоћели господа та видети како хиљадамаболне гладне и невољне сиротиње на слами леже, или се трују и у Дунав скачу да се бедна живота курталишу?

Ђира. То се неће видети.

Спира. Е онда то још није довољно јака светлост. Ја би таку светлост хтео.

Сигурна од грома.

„Ја се нимало небојим грома — рече једна госпа у женском друштву — јер чим загрми ја се обучем сва у бело и поскидам сва огледала, па сам онда сигурнија од грома, него да имам сто „магнета“ на кући.“

„А за што се облачите у бело и зашто скидате огледала?“ запита је једна друга госпа.

„У бело се облачим за то, што бела боја одбија, гром, а огледала скидам за то, што она привлаче гром, па их с тога носим у кујну, а ја брж' боље побегнем у собу и онда ме ни бригеша није.“

Разуме се, да је после тог „објасњења“ настао општи смеј између присутних госпа и госпођица а вредно је, да и „Стармали“ прибележи тај најновији проналазак против грома.

Бубнуотека.

Београдско „Видело“ у своме 85 бр. од 22. јула о. г. вели одмах у почетку свог првог чланка:

„Кад се нешто изненада догоди, онда изненађење често може да донесе собом оно, чему се ни надали нисмо.“

(Из овога може сваки читалац напредњачке настранке научити, да кад се шта изненада догоди, онда то може често — дакле не увек — да донесе нешто, чему се ни надали нисмо! — Е гле молим те, а ко би то реко!)

Ђука. Право има Радић, што каже за нашу цркву, да она није самостална...

Шука. А како да није самостална?

Ђука. Та она још није мајорен?

Шука. По чему то судиш?

Ђука. Па виш да јој још увек међу турсоре.

Ђука. Каква је то болест код тог „Турског листа“?

Шука. То је нека манија!

Ђука. Манија? А каква?

Шука. Гер-манија!

Ђука. Зашто се суд, као што је сад држан у Њиређхази, зове „коначна расправа“?

Шука. Јер је једном хришћанском девојчету учињен конач.

Ђука. А зашто Немци кажу „Schlussverhandlung“?

Шука. Јер су и овде правили Чивути плусове са државним тужиоцем и другима.

Аб.

Честитка на рођен дан.

Драги Ж. . . .

Колико ћеш ми до вече платит капљиц?

Толико лет; Г. . . ти жели дуги век.

Где ћу те довече наћи?

Дано у Г. К. фторог фефруарија цвангурија месеца

Г. . .
који се навек тегли.

Из школе.

Учитељ: Децо! Који год нема мађарска буквара, нека наручи, да му се из Новог Сада донесе.

Један ђак: Господине! мој ће отац ићи на вапшар Темерински па ће ми купити.

Изјава.

Од страие писца „Фрише фире“, госп. Косте Ристића добили смо изјаву у којој се оглађује против промене наслова његове шаљиве игре у мађарском преводу. Преводилац је ту шаљиву игру назвао „a ferbli;“ пошто се пак у току радње описује фрише фире а не фарбл, то могу Мађари мислити, да писац незна разлику између те две игре, јер наслов и садржај не одговарају један другом. У изјави својој уверава нас пак госп. Коста Ристић да он врло добро зна и фарбла и фрише фире. Оволико само ради разјашњења саме ствари.

Ур.

Трагична истина.

Често песник за сто седа
 Кад је дванајст већ избило;
 На столу је само перо
 И артија и мастило.

О чему ће сад да пише,
 Кад је тако клон'о, суст'о? —
 Он не пише јоште ништа,
 Само гризе перо пусто.

У артију гледи празну,
 Гризе перо дуго, дуго;
 Ви би рекли мисли нема, —
 Њему фали нешто друго.

Има мисли, још те каквих,
 Ал му једна сада прва,
 Што га мучи, што га кињи
 И превија као црва.

Ово перо, што сад гризе,
 На гушчем је крилу било . . .
 Хеј, да му се сад на столу
 Од куд створи и то крило!

I.

Како је покојни поп Баба проту угостио!

Одавна упокојеноме проти Р. прохте се једном, да поп Бабу као старог пријатеља свог посјети и да се наужива и надише шумског ваздуха, што Бабу свуд унаоколо окружава; јер треба знати, да место О: у сред гуете шуме лежи, где сваку ноћ курјаци поготову под прозоре становника, са својим урлањем концерт праве, — а то је била Бабина парохија.

Било је то у лето баш у вршитби кад се наш прота О: са једним пријатељем упутио Баби у госте.

Баба их врло весело дочека, почасти и тај дан у шали и весељу и досеткама спроведу.

Кад се већ дубоко уноћило, рећиће прота: знаш Бабо што ми се сад прохтело; мени се а и мом пријатељу већ догвјало у вароши и у затвору, а где каква је ово дивна ноћ, како би било да нам наместиш постељу ту под ведрим небом, да једном у природи санак боравимо. —

И то може бити, ено под шупом саоница, пак неколико дасака, сена на њих и остало што треба за кревет, пак ето за час лене постеље. Ал Баба је већ имао неки план, кад им је предложио да на саоница спавају, кога ће мало после и извести. —

Кад су гости полегали, и онако угрејани од винова сока, а утруђени дугим путовањем, одма су као окупани и поспали онда ти наш Баба упрегне коње у саонице пак полагао извуче на истима своја оба госта на сокак наред пута, и окрене руду истоку, тако да сувце кад изађе удари спавачима у чело и одпрегне коње остави госте на сред сокака, и оде у своју собу спавати.

Кад у зору навале коњушари сокаком који јашећи

који водећи коње из наше кући да вршу, клепетуше на кобилама све чине „тандира тандира“ пси узбунили се, лају ко бесни, петли учестали, врева од шумске птичије песме курјаци урличу, — ал цела та ларма не могаше из сладког сна наше госте пробудити. — Људи јашећи ил водећи коње, ако који дође до соница, обилази, надвири се, види само две главе испод јоргана са грдним брадама, чуде се и крсте се „који је ово бес, какви су ово Чивути“ ал никог ни бриге, гости спавају у шеснајест догод још сунце не препече у очи, и они се пробудише; — гледе, виде плаво небо, ал не могу да се сетe, шта је то, сећају се да су под шупу легли, ал одкуд сад под ведрим небом; — док их Бабино церекање, који се пре пробудио и кроз прозор гледајући уживајући тај приказ — из незнања неосвести — Та гле брата чуда, рећиће прота другу свом, шта је овај недербунда од нас урадио, та ми смо на сред сокака преноћили; — Баба да се искида од смеја ал знајући да њему гости ту дебелу шалу као добри пријатељи и знаници опростити, предусретне их врло шаливо, и тек тај дан још боље ји угости и провесели, обећаваше, да то ником неће причати, а вели у овом месту и пустињи које више на салаш наличи неће о том нико ни рачуна водити, — ал су ипак људи некако дознали и ово за у спомену на шаливчину Бабу потомству сачували.

Жмурк о.

Разлог.

Питао сам Симу

Зашто свога века

Није пио воде,

А баш ни рад лека?

Одговор је био:

„Мани ме се стриче, —

Чим се ноге перу

То није за пиће.“

Л.

За чудо!

То је као нека

Пословица стара,

Да ајвар пред ручак

Апетит отвара.

А ја ево пој'о

(И то без ортака)

Чинију ајвара

И пет земичака.

Једем, једем, — али
 Не повећах глади, —
 Само жеђ ми зија
 На девет буради.
 (Из збирке песама оног игумана.)

Чудна јефтиноћа.

Учитељ. Представи ти себи само ту јефтиноћу:
 Леп ручак, са три јела, чаша вина и црна кафа, све
 за 35 новчића.

Други учитељ. А где је то, ако бога знаш?
 Реци ми молим те.

Учитељ. Није нигде. Само ти кажем да пред-
 ставиш себи, каква би то јефтиноћа била.

- А. Реците ми молим вас, зашто се не жените?
 Б. Није ми обичај.

Ко је крив.

— Но и ви сте ми солидан младић! Не радите ниш-
 та друго, него цео дан јурите за девојкама.

— О, о, па зар сам ја крив што јурим за њима.

— А да ко је крив?

— Оне су криве, — што неће да стану.

Одговори уредништва.

„Запара по налогу.“ Жали боже онај сат времена што
 смо изгубили док смо прочитали.

„Промена“ Да је добро преведено могло би се упо-
 требити. Али у сваком ставу има по један зашак српском
 језику и његовом својству.

„Шта се све чује код нас.“ На овака јављања не
 можемо се обзирати, док нам не би потписом имена сво-
 јег гарантовали да је све тако.

Нове књиге.

Послато Уредништву на приказ.

Срби у Угарској, њихова повесница, повластице, цр-
 ва, политичко и друштвено стање. С француског превео
 и поправама допунио Др. Стеван Павловић. (Превод је
 „Матица Српска“ у Н. Саду обдарила). Први део. У Н.
 Саду издање књижаре Луке Јоцића и друга. 1883. цнеа
 2. фор или 4¹/₂ динара.

Ђаков врх. Забавник. Уређује Лаза Нанчић. Свеска
 прва. У Вршцу 1883. Издаје штампарија Ветла и Веронића.
 Sibirjanin Janko и narodnim pesmama. Izdanje knji-
 žare Браће М. Поповића и Новом Саду. 1883. Цена 15 новч.

Српске народне Божићне и друге побожне песме.
 Издање српске књижаре браће М. Поповића у Новом Са-
 ду. 1883. Цена 15 новч.

доноси у своме четрнаестом броју за 1883. ове
 чланке: 1. Слика из старог завета. 2. Из Москве, чла-
 нак са четир слике од Чика Јове. 3. Одјек, од Бра-
 ца Јоце. 4. Црте из живота знаменитих људи. 5.
 И погоди, (песма са сликом). 6. Овејана зрица. 7.
 Споменик синовље љубави. Превео Павле Страсер. 8.
 Паун и петао, (Од Лесинга). од Катице Н. 9. Наши
 разговори, од Браца Мите. 10. Умерен живот у ста-
 ром веку. 11. Даштања. 12. Решење даштања. 13.
 Чика Јовина пошта

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље
 се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX. Porce-
 langasse Nr 56. — „Невен“ чика Јовин лист, излази
 двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Ау-
 тро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године
 2 ф. За Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин.
 или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 ди-
 нара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље
 се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

ШКОЛСКЕ ТИСКАРИЈЕ

израђене према наредбама вис. школског савета.

1. Главни школски записник у тврдом пове-
зу за 480 ученика	— — — — —	ф. 3.20
То исто за 960 ученика	— — — — —	ф. 5.50
” ” ” 1920 ”	— — — — —	ф. 9.—
2. Школски дневник, 24 табака	— — — — —	ф.—.90
” ” ” 1 табак	— — — — —	ф.—.05
3. Белешке при држаном школ. испиту. табак	— — — — —	ф.—.02
4. Школске сведоџбе на финој хартији	— — — — —	ф.—.03
5. Изкази о стању школа:		
I. Број домова, душа и т. д. табак	— — — — —	ф.—.03
II. Школске куће, намештаји итд. ”	— — — — —	ф.—.03
III. Учитељи, катихете, управит. ”	— — — — —	ф.—.03
IV. О успеху у школи ”	— — — — —	ф.—.03
V. Школ. имање, прихода и расхода табак	— — — — —	ф.—.03
VI. О радњи учит. и надзорника ”	— — — — —	ф.—.03

МАТРИКУЛАРНИХ ПРОТОКОЛА

(НА ПРОПИСАНОЈ ХАРТИЈИ)

ЗА РОЂЕЊЕ, ВЕНЧАЊЕ И УМРЛЕ,
 као и изводи из истих протокола

могу се добити како на поједини табак, тако
 и на књиге, по жељи укорићене и у лепим
 тврдим корицама, у платну и са кожном
 полеђицом, а по најјефтинију цену у

штампарији А Пајевића

У Новом Саду.

Књижевни огласи

СЛИКА БРАНКА РАДИЧЕВИЋА.

Са свију страна ми стижу гласови да публика слику Бранка Радичевића тражи и распитује, јер иста још готово никако није у народ ушла.

Зато се обраћам српској публици а нарочито српским учитељима, да се у своме месту око тога заузму и непосредно са наруџбином на мене обрате, на које ће одма слике per Nachname добити, у таквим приликама давају рабат исти као и књижарама ⁸⁸/₁₀₀ исто тако се сваки па и са најмањом свотом може на мене обратити.

Уједно јављам свима српским књижарама које би мањи број слика желели, да ми се неисплаћује у комисију, већ per Nachname, јер сам онда у стању много већи проценат дати. С поштовањем

П. Аничих, ксилограф
у Лајпцигу, Schletter Str. Nr. 12.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА:

Књиге за школу:

Буквар са сликама за срп. осн. школе од Дра Ћ. Натопшевића гл. школ. референта, ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено-словенски буквар са читанком од Дра Ћ. Натопшевића гл. школ. реф. ново издање,	16 "
Читанка за други разред српске основне школе од Дра Ћ. Натопшевића гл. школ. реф.	24 "
Рачунски примери за учен. 3 њег раз. ос. шк.	8 н.
" " " " 4-ог " " " "	8 "
" " " " 5-ог " " " "	10 "
" " " " 6-ог " " " "	8 "
Зоологија за учитељ. и више девојачке школе израдио Владан Арсенијевић, проф. учитељске школе у Карловцу, цена	80 "
Велика катавасија	1—"
Мала катавасија	20 "
Ћимнастичке игре са сликама Део I.	1—"
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основ. школама, друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учитеље срп. основних школа	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 "
Нове метарске мере	10 "

Ко поручи на више ових књига за готов новац или уз поштарско поузеће (per Nachname), добија 15—20, а код неких од ових књига 40% рабат.

Штампарија А. Пајевића

у Новом Саду.

I-во ц. к. овер. дунавско — паробродно — друштво

РЕД ШЛОВИДБЕ.

пошт. лађа
од 5. (17.)
до даље

почињући
Јуна
наредбе.

У ЗЕМУН: сваки дан после ¹/₂5 сати после п.

У ТИТЕЛ: средом и недељом после ¹/₂5 сахата после подне.

У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: средом, петком и недељом после ¹/₂5 сати после подне.

У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан у ¹/₂11 сахата пре подне.

ОТПРАВНИШТВО.

Ред возње жељезничких влакова

од 1 јуна о. г.

БУДИМПЕШТА-НОВИ САД.

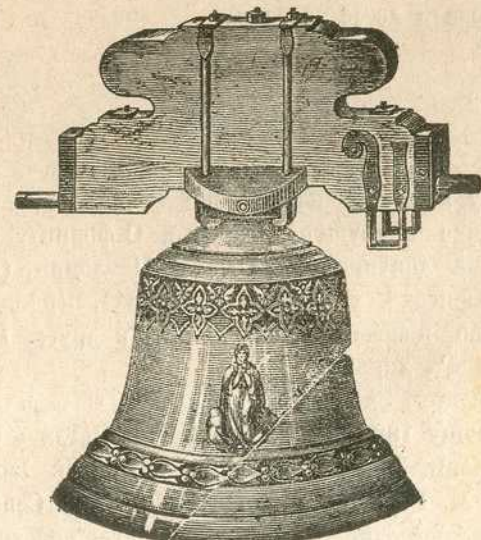
	путнички влак	мешовити влак
БУДАПЕШТА (Јозефштат) полази	7:45 ујутру	8:23 у вече
БУДАПЕШТА (Францштат)	7:55 "	8:44 "
СУБОТИЦА стиже	12:34 ц. п.	4:53 "
СУБОТИЦА полази	1:00 п. п.	5:40 "
НОВИ САД стиже	4:05 п. п.	10:00 "

НОВИ САД-БУДИМПЕШТА.

	путнички влак	мешовити влак
НОВИ САД полази	11:55 пре п.	5:35 "
СУБОТИЦА стиже	2:55 п. п.	9:51 "
СУБОТИЦА полази	3:10 п. п.	10:35 "
БУДАПЕШТА (Францштат)	8:12 у вече	5:42 ујутру
БУДАПЕШТА (Јозефштат)	8:22 у вече	6:00 ујутру

ОГЛАСИ.

ЗВОНА

по најновијој и старој системи, са
гвозденим и дрвеним крунама,

хармонички уређена, а од најфинијег
материјала израђена са свом
моћношћу.

израђује ливница 3—12

ЂОРЂА БОТЕ СИНОВА У ВРШЦУ